A menyegzőn nincsenek tartalék ruhák

Az Úr Jézus egyszer elmondott egy példázatot, amely így kezdődik: „Hasonlatos a mennyeknek országa egy királyi emberhez, a ki menyegzőt szerze az ő fiának.” (Máté 22:2) Az elsőként meghívottak nem akartak eljönni. Ekkor a király kiküldte szolgáit az utak elágazásaihoz. Azok összegyűjtötték mindazokat, akiket csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, amíg meg nem telt a lakodalmas ház.

Aztán eljött a pillanat, amelyet senki sem kerülhet el:

„Mikor pedig beméne a király, hogy a vendégeket lássa, ott egy embert láta, a kin nem vala menyegzői ruha. És monda néki: Barátom, mimódon jöttél be ide, holott nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgata.” (Máté 22:11-12)

Ez az ember is bejutott a menyegzőre. Ott ült a vendégek között, és azt hitte, szívesen látják. Csakhogy nem volt rajta az a ruha, amelynek rajta kellett volna lennie. A király megparancsolta, hogy kötözzék meg, és vessék ki a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás lészen.

A példázat megmutatja, hová vezet Isten országa: egy menyegzőre, a Király lakomájára. Azt is megmutatja, hogy nem elég bent lenni a teremben. Menyegzői ruha nélkül senki sem maradhat a lakomán. Ezt a ruhát pedig nem a végén kapja meg az ember készen. Mindenki előre készíti el a magáét.

Sokan másképp képzelik el a történetet. Azt mondják, a ruha már ott volt, egy fogasra akasztva az előtérben, és az az ember elment mellette, észre sem véve, hogy fel kellett volna öltenie. Szerintük a ruhát csak azért kapjuk, hogy eltakarja bűnös állapotunkat: kívülről fehérek vagyunk, még ha alatta piszkosak maradunk is, a régi ruhába öltözve. Isten nem így cselekszik. Először azt kéri, hogy vessük le a régi ruhát, hogy felöltözhessünk. Ha az Úr a régi emberbe öltözve talál minket, van-e még esélyünk?

A Biblia végén egy másik menyegző is megjelenik. Ott valaki készen érkezett:

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki; mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adaték néki, hogy öltözzék tiszta és fényes gyolcsba; mert a gyolcs a szentek igaz cselekedetei.” (Jelenések 19:7-8)

Ezekben a szavakban két dolog áll együtt. A feleségnek „adaték” a ruha, tehát a ruha ajándék. Mégis ő maga „elkészítette magát”. Isten ajándékán nekünk is munkálkodnunk kell. Maga a ruha pedig a szentek igaz cselekedeteiből készül. Amikor eljön a menyegző, a feleségnek már fel kell készülnie, és felöltözve kell találtatnia, nem mezítelenül.

Isten elvégzi a maga részét, és szeretettel végzi. Jeruzsálemnek ezt mondja: „És elmenék melletted, és láttalak, és ímé, a te időd a szerelem ideje vala, és kiterjesztém rád ruhám szárnyát, és befedezém mezítelenségedet, és megesküvém néked, és szövetségre lépék veled, ezt mondja az Úr Isten, és enyém lőn.” (Ezékiel 16:8)

Vannak, akik itt megállnak, és mindent Istenre hagynak. Az ő része volna, hogy felöltöztessen minket, a miénk pedig csupán az, hogy kegyelméért könyörögjünk. Az ő hívása azonban ennél tovább megy:

„És felöltözzétek amaz új embert, a mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.” (Efézus 4:24)

A példázatbeli embernek volt helye a vendégek között, de ruhája nem volt. Ugyanígy volt a szárdiszi gyülekezettel is. Az Úr ezt mondja neki:

„Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Légy vigyázó, és erősítsd meg a többieket, a kik halófélben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet teljeseknek az Isten előtt.” (Jelenések 3:1-2)

„Az a neved, hogy élsz” azt jelenti: menyegzői ruhás ember hírében állsz, de valójában a régi ruhába vagy öltözve, és halott vagy. Mintha az Úr azt mondaná neki: „Nincs mibe felöltöztesselek.”

Itt könnyű tévedni. Vannak, akik azt mondják, hogy csak a halálunk után változunk el. Akkor kapnánk meg a dicsőséges testet, akkor lennénk tökéletessé téve, és az lenne a ruha, amelyben a menyegzőn ülünk. De ha nincs rajtad a ruha, nincs honnan elővenned. A menyegzőn nincsenek tartalék ruhák. Mindenkinek megvan a maga ruhája, és a ruhádat előre készíted el, ahogyan a Bárány felesége is elkészítette magát. Amikor a király belépett a terembe, a példázatbeli embernek már nem volt honnan ruhát szereznie. Ezért hallgatott el.

Ugyanez a feltétel jelenik meg, amikor a mennyei hajlékról van szó:

„Mert hiszen ebben fohászkodunk is, kívánván felölteni a mi mennyei házunkat; ha ugyan felöltözve és nem mezítelenen fogunk találtatni.” (2Korinthus 5:2-3)

A mennyei hajlékot akkor kapjuk meg, ha felöltözve találtatunk. Ez a ruha nem akármilyen ruha. Az Úr Jézus a Vőlegény, az övéi pedig a menyasszony. Aki leveti a régi embert és felölti az új embert, eljut ahhoz az öltözethez, amely magának az Úr Jézusnak van.

A menyegzői ruha most készül, igaz cselekedetekből, nem abban a pillanatban, amikor a Király belép. Hagyjuk el a régi ruhát, és öltözzünk az újba, hogy annak öltözetét viseljük, aki meghívott minket a menyegzőjére. Akkor nem hallgatunk el, mint a példázatbeli ember, hanem együtt örvendezünk a menyasszonnyal, aki elkészítette magát. Az Úr segítsen ebben minket!

Sursa: *A menyegzőn nincsenek tartalék ruhák* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-menyegzon-nincsenek-tartalek-ruhak